

gură un randament artistic real, prin cointeresearea sinceră a actorilor, prin asigurarea unor direcții de scenă creatoare, calificate, prestigioase. De aceea, persistă în toate montările, indiferent de gradul realizării artistice și dincolo de calitățile textelor — ca un numitor comun —, seriozitatea în antrenamentul profesional, bucuria în joc, o reală autenticitate artistică. Actorii au libertatea să se miște pe un registru larg, să evolueze

în emploi-uri diferite, caracterul de studiu, de antrenament împletindu-se cu un coeficient de maturitate creatoare. Colectivul restrîns de actori e silit să se adapteze unor necesități variate, toți actorii joacă, au de lucru și se remarcă cu o eficiență profesională egală în rolurile centrale sau episodice. „Echipa volantă” nu se dezmente nici în acest an.

M. I.

Galati

- „OPINIA PUBLICĂ” de Aurel Baranga
- „REGINA DE NAVARA” de Eugene Scribe
- „DESPOT VODĂ” de Vasile Alecsandri
- „BIETUL MEU MARAT” de A. Arbuzov

Începutul stagiunii a surprins teatrul din Galați într-un moment dificil. Cu trupa descompletată, fără director, fără secretar literar, fără o forță regizorală animatoare în stare să concentreze și să valorifice întregul potențial de energie al colectivului, teatrul din Galați și-a pornit deci activitatea sub semnul unor motive serioase de îngrijorare. O parte din aceste condiții vitrege au fost înlăturate pe parcurs. Aproape de finele anului teatral, colectivul teatrului din Galați s-a supus din proprie inițiativă unui examen de calitate, ne-a prezentat patru din spectacolele stagiunii, dorind să constate astfel în ce măsură momentul de descumpănire a fost depășit și care sînt premisele în stare să certifice drumul viitoarei sale dezvoltări.

Judecînd după repertoriu, stagiunea gălățeană pare să fi fost într-adevăr una de „redresare”. S-au jucat un număr mare de piese cu titluri verificate, în prezent sau în trecutul apropiat, la alte teatre, de la cele clasice pînă la cele dovedite a fi succese de casă sigure, fără riscuri și fără dubii: *Lovitura* de Sergiu Fărcășan, *Opinia publică* de Aurel Baranga, *Regina de Navara* de E. Scribe, *Bietul meu Marat*

de A. Arbuzov, *Despot-Vodă* de V. Alecsandri. Urmează să se mai reprezinte *Nicnic* de Anca Bursan și Gh. Panco și *Monserat* de Em. Roblés.

Alcătuirea acestui repertoriu, în care predomină comedia, reflectă strădania de a atrage publicul și de a răspunde direct și imediat cerințelor sale. Publicul gălățean e cunoscut pentru lipsa lui de omogenitate. O mare parte, în permanentă migrație. (Ne referim la publicul marelui combinat siderurgic, la cel al șantierului naval, la tineretul din școlile medii și profesionale.) E firesc ca un asemenea public să fie atras în special de comedie, de melodramă sau de piesa istorică. Repertoriul teatrului pare să fi ținut seamă de aceste considerente atunci cînd a venit în împlinirea acestui public divers și mobil cu lucrări dintre cele mai accesibile, ce prilejuiesc formarea primelor deprinderi de spectatori. Sperăm, așa fiind, că nu mimetismul a determinat preluarea titlurilor și că, într-un viitor cît mai apropiat, repertoriul teatrului își va putea îngădui să se încumete a cuprinde și piese din marea literatură universală, de ambție și de prestigiu. Va fi viitorul unei formări culturale a publicului pe măsura aspirațiilor noii conduceri a teatrului. Aceste as-

Eugen Apostol (Ciubăr-Vodă), Marcel Hirjoghe (Moțoc Vornicul), Grigore Dristaru (Stroici), Radu Dumitrescu (Tomșa), Viorel Popescu (Spancioc), Dorel Bantaș (Harnov) și Iorgu Vîfo-reanu (Toroipan) în „Despot - Vodă” de Vasile Alecsandri

pirații se concretizează prin eforturile vădite depuse pentru calitate în realizarea spectacolelor, respect pentru text și public și, dincolo de inegalități, de incertitudini și nesiguranțe în folosirea mijloacelor scenice, ce imprimă reprezentațiilor unele oscilații, se întrevede în ansamblu o lăudabilă preocupare pentru montări corecte, îngrijite. Se cultivă claritatea, simplitatea.

În regia lui Ovidiu Georgescu, *Opinia publică* este un spectacol meritoriu prin omogenitate, prin acuratețea imaginii scenice; are o desfășurare dinamică, bine gradată; impun evidențierea pregnantă a motivului principal, lupta dintre valoare și nonvaloare, ascuțișul confruntării dintre elementul înaintat al comediei, Chitlaru, și grupul retrograzilor, al impostorilor, în frunte cu Cristinoiu. În caricaturizarea imposturii, jocul a fost lucrat cu măsură, accentele comice judicios distribuite. Deși regizorul nu și-a permis o interpretare personală a textului și nu a adus soluții inedite (față de cele întâlnite în montarea Teatrului de Comedie), spectacolul câștigă adeziunea publicului, datorită, printre alte merite, și citorva bune interpretări actoricești ce contribuie esențial la forța lui de atracție și convingere.

La fel, fără pretenții de originalitate, în temeiul unei expresii scenice ponderate, *Regina de Navara* (regia: Traian Ghițescu-Ciurea) este un spectacol onest, ce înlesnește interpretărilor posibilitatea unei valorificări în „stil clasic”. Ingenioasa demonstrație a spiritului lui Scribe, amuzanta sa causerie pe seama ridiculizării și demitizării celor doi regi — Carol Quintul și Francisc I — n-au fost în spectacol pe măsura vivacității spumoase din text și a spiritului galic al autorului, totuși reprezentația se încheagă din situații, momente și efecte comice de bună calitate ce nu sacrifică savoarea accentelor satirice la adresa moravurilor epocii. Conținutul rolului deosebit pe care-l au în

Dumitru Pislaru (Chitlaru) și Viorel Popescu (Cristinoiu) în „Opinia publică” de Aurel Băranga

desfășurarea conflictului Carol Quintul și Margherite de Navara, sora regelui Franței, a dat spectacolului expresie și pregnanță. Din păcate, în cadrul scenografic, în general elegant (Mircea Nicolae), au survenit în execuție câteva elemente de gust îndoielnic, care au știrbit din armonia stilistică a montării. Armonie sacrificată de asemenea și de câteva costume foarte urite în contrast cu cele câteva foarte izbutite

Despot-Vodă exprimă vădit intenția regizorului Gh. Jora de a prezenta într-o optică nouă tragica aventură a eroului lui Alecsandri. Tendința înfățișării dramei într-un veșmînt nou, apropiat spectatorului de azi, buna intenție de a reliefa consecințele dramatice amare ale setei de putere și ale tiraniei nu au fost însă urmărite consecvent, nu s-au aplicat creator în toate domeniile spectacolului. „Noul” s-a manifestat mai mult în artele ajutoare, în decor și costume (Mihai Tofan), în fundalul muzical expresiv (Robert Flavian), neglijîndu-se însă interpretarea, care a apărut cu atît mai mult desuetă, cu supărătoare deformări manieriste, cu accente patetice de declamație vetustă, lipsită de adevăr și firesc. S-au pierdut din spectacol tocmai sublinierea caracterului îndrăzneț și realist al conflictului, vibrația autentică, emoționantă, în afirmarea idealului patriotic.

Limitat la o tratare sumară realistă, cotidiană, a întâmpărilor, la o prezentare schematică și săracă a conflictului și relațiilor dintre personaje, regizorul Gh. Milețianu nu a reușit să imprime spectacolului *Bietul meu Marat* un timbru specific, aura de lirism și de poezie, de melancolie nostalgică ce învăluie destinul eroilor lui Arbuzov. Epurată de amănunte semnificative, lipsită de gingășia și delicatetea cu care se desenează mutațiile sufletești, imaginea scenică invită prea puțin la urmărirea cu interes a acțiunii. Întreaga greutate a montării, pusă în seama a trei interpreți tineri, s-a resimțit de pe urma insuficienței lor îndrumări, a palidelor descifrări și nuanțări a stărilor sufletești contradictorii ce definesc respectivele partituri.

În cele patru spectacole au evoluat aproape toți actorii teatrului, în majoritatea lor tineri. Aportul fiecărui interpret s-a dovedit a fi strîns legat de îndrumarea regizorală. Interpret al principalelor

roluri, Dumitru Pîslaru a fost simplu, firesc, degajat în Chitlaru din *Opinia publică*, mai puțin convingător în *Despot*, unde traiectoria tragică a personajului a fost insuficient reliefată și nuanțată. Interiorizat și sobru în Turculeț (*Opinia publică*), Marcel Hîrjoghe a fost stingaci, fals și patetic în Vornicul Moțoc. Gheorghe V. Gheorghe, convingător și expresiv în Ioniță (*Opinia publică*), a jucat exterior, cu atitudini manieriste, în Albert Laski. Interesante însușiri compoziționale, siguranță, dezinvolură, inteligență și haz a demonstrat Eugen Popescu-Cosmin în rolul, dificil, al lui Carol Quintul. Romeo Stavăr a jucat ponderat, atent la amănuntele caracteristice, în Despot; în Marat sau în Henry d'Albert (*Regina de Navara*), a arătat cît de larg e registrul său interpretativ, impunîndu-se atît în drama cît și în comedie. Cu eleganță și grație, dar cam monotonă în expresie, Ioana Ioniță în Marguerite. Viorel Popescu a realizat cu dăruire, cu relief scenic, profilul lui Cristinoiu. Minodora Condur întruchipează cu gingăsie, cu farmec, pe întristata Ana (*Despot-Vodă*) și dezvăluie parțial în Lida (*Bietul meu Marat*) sentiment dramatic, dar lipsit de nuanțe, într-o simplitate directă. Grigore Dristaru a susținut cu vigoare, cu dramatism pe Leonidik (*Bietul meu Marat*), fiind mai puțin expresiv în Ciubăr-Vodă. Olga Dumitrescu a compus pitoresc și sincer cele trei fațete ale eroinei lui Aurel Baranga. O creștere simțitoare a nivelului său artistic a arătat-o Radu Dumitrescu în cele două roluri importante: Tomșa și Francisc I. Sigur pe rol, cu aplomb și cu umor discret, Constantin Săsăreanu l-a impus pe Pascalide.

Pentru moment e greu să vorbim despre o echipă încheată a teatrului. Omogenizarea și năzuința comună de a situa activitatea teatrului pe o treaptă mai înaltă sînt deocamdată în faza dezideratului, a unui efort de perspectivă, ale cărui rezultate sînt de așteptat a se împlini în timp. Nivelul corect, de o corectitudine deocamdată cenusie, va putea fi, cred, înălțurat pe măsură ce preocuparea pentru finisarea spectacolelor și lucrul la detaliu vor însoți neabătut efortul de educare a gustului publicului pînă la stadiul în care el însuși va avea alte exigențe.

Valeria Ducea